

Пратэст маладога беларускага пісьменьніка

Шчыміць наша сэрца.

Дзясяткі... Соткі... не, яшчэ не на горла... Панскія вантробы гумаластавыя... Расцыгваюцца, разбухаюць яны. Мала, мала... Ужо ванітуе, ужо прадсьмяротнымі сударгамі-корчамі дрыгае белапанскі здыхляціна „ожэлак“... А ўсё мала, а ўсё мала... Жэрці, жэрці... хлопае сваімі падгніўшымі крыльлямі. Тысячаў, тысячаў... заграбай, задзірай — носіцца жудасна-сьмяротны яго рогат над прасторамі Беларусі. Драцянкавымі кіпцюрамі ўшпільваецца абжора белая ў цела беларускага рабочага, селяніна, інтэлігента, белар[ускай] працоўн[ай] моладзі. Гэта там. Гэта толькі за некалькі дзясяткаў вёрст ад нас. Гэта толькі за чырвонаю палоскай пламенна-чырвоных штандараў. Гэта там выскаляецца агідным сьмехам сьмерці панская „дэмакратычнасьць“ да беларускай культуры, да беларускага працоўнага люду. Але ўсяму ёсьць мера і час. Яшчэ значны сінякі-пісягі і на нашым целе. Яшчэ чуваць боль ад панскіх кіпцюроў. Яшчэ ня змыты сьлед панскага рыгання і тут, у нас, на нашых нівах-прасторах. Але абжыраўся й ванітаваў „ожэл“ тут, абжарэцца і лопне ён там.

Лопне жывот капіталізму. На ўсёй кулі зямельнай, дзе хвалююцца дымна-хмарныя стужкі, ён лопне. Брынчаць дарогі ўжо бурай, гамоніць ужо гулка лес. Будзе навальніца, і сонца новае, чырвонае зайграе ў віхрах і над палямі, і дубровамі, і лугамі. І „мы“ магутнае, працоўнае на сьвеце ўсенькім закрусе. Нам сонца сьвеціць тут. Мы лечым раны векавыя. Мы сьветлыя прасторныя харомы тут узводзім. Але шчыміць сэрца наша, шчыміць тэй пякучаю больлю, з якою разьдзірае Ваша цела, таварышы, панскі „ожэл“ там, на заходнебеларускіх загонах, як і інша-панскія гіцлі пад заходнім небам. І мы пратэстуем. Пратэстуем супроць разьёшанай панскай „дэмакратычнасьці“ — гэтага асколка сусьветнага фашызму і клічам Вас, беларускае сялянства, моладзь, на наш шлях, на шлях рэвалюцыйных бур і віхроў. Поруч з польскім пралетарыятам у братэрскім абдымку вылушчвайцеся з кіпцяў канючага „ожэлка“. І мы з вамі. Зарукай таму наш сьветлы Май.

1923